

Kovács Ferenc versei**Görög képek****1.**

a fatücsök

folyton folyvást
recseg

vélem szinte értem

2.

tenger felől szelek hordják
a távol sirály hangokat
vitorlás vébetűje zúzza
vízre csobbant árnyuk
s mire a roncsok partot érnek
hang és sirály eltűnik
koppannak a parti sziklán
a madár-árny-tetek
árbocon csattogó hajókötelek
s vergődő csónakok a hajók megett

duda-kürt-tülök
veszett robogás

ebéd szieszta kávé
tenger felől új szelek
apró viharlöketek
Neptun-szigony
Zeusz-szikrák
tarkítják sötétedés után az eget
oly messze hogy dőrejét
nem is hallani

pergő
hadar
nyelvezavar

3.

itt az évek ólomlábon járnak
olajfák alatt rozsdáll az idő

különös fények
árnya-boga közt
keletről fakadó szél
szövi verseim
nádhúron pendül
s a csúcsokon át
nyugat felé bukik

Enikőnek

ha egyszer
barátság volt
angyallá lett
sorsunk

ha egyszer
összeforrt
nem törik
el soha

kik itt, Te
ott viseled
szárnyba szökött
hited

Tudom

az angyalok
csak filmekben jönnek
harsonaszóval

nálam egy Kerub
titokban járt
kalapot emelt
mondhatni glóriát

szárnyait
mint esernyőt mások
fogasomra tette

nyújtotta
angyali kezét
és lesegített

az ablakból
a hetedikén

Megnevezhetetlenül

tévé előtt
háttal a világnak

sötét képernyőjén
ablakkeret
tükröződik
benne
emeletes ház
piros cserepek
darabka égbolt
— szürke most éppen —

négy ablak vaksi kerete
egyik félig látszik

kémény fafüstje
— ezt csak sejteni —
a képernyőn még
egyéb árnyak
testes fotel
tetején fejszillett
égő szemek
— persze csak sejteni —

másodkézből a
VILÁG

felhők jönnek-mennek
mint surranó
benzines szekerek
omnibuszok
százlovas hintók
ördögkerék sportcsodák
nyomában kékfény
REND
MENT
ELTAKARÍT

kézi-kamera
rekord lámpája pislog
a tévé üvegén
visszfénylik ez is
mint az ablakkeret
benne háztömb
felette felhők
— most éppen —
fotelben ülő alak-szillett

vállon kamera
köldökzsinóron tévé
millió fekete fehér

képpont zsizsik

a kamera remegő képe
villog az ernyőn
abban újabb
megint újabb
még egy
meg még egy
számolhatatlan
balra egyre eltűnő
mint alagútkanyarban
követett kocsi hátsó fényei

a tévé üvegében fénylő
ablakkeretben háztömb
felhőtlen szürke ég
— éppen —
fotel s egy alak benne
vállán kamera
annak képei
végtelen sok tévékészülék
a látszat
tükörkép

képernyőn
retinán
ablakon át
tükrözött világ
hatolt be hozzám

Páhi István fotókompozíciója